

SUGÁRÚT 55

*A táskámat
minden reggel magammal hozom.
Néha üresen is.*

*Reggeli fölkelés,
á-á-ásítozás,
izom-ropogtató nyújtózások.*

*A hangod.
Siettetsz mindig:
„Ronikát 3/4 nyolcig át kell vinni a bölcsődébe! . . .”
Mindig ugyanígy.
S ne haragudj,
ha megszoktam már.*

*Az udvaron
gyerekek lármáznak mindig.*

*Leng a hinta.
Mindig ülnek a padokon.
Leng a hinta mindig.
Mindig köszönök.
Köszönöm kell az ismerősöknek.
Idegeneknek köszönök.
Leng a hinta.
Megszoktam
a mindig-köszönést.*

*Az úgynevezett
„modern lakóház”
annyi szín: ahány ajtó.
Annyi arc, annyi munka.
Annyi szerelem*

*Függönyök . . .
Szemek a függönyök mögül.
Félig-függönyözött pillantások
s modern fiatalasszonyok, akik reggel
az erkélyeken állnak,
meg ott állnak este is sokszor.
No és a fiatal-férjek, akik mindig
fölnéznek az
erkélyekre
mechanikus
begyakorlottsággal.*

*Ezt is meg lehet szokni,
mint az ölekezést.*

S amikor eljövök,
én minden reggel magammal hozom
a virágok színét
és formáikat.

És nem hagy közömbösen
a madarak hangja,
macskák és kutyák kíváncsi tekintete,
sokáig emlékszem
kisdedek tiszta nevetésére,
látom kislányom arcát
visszanézni és rám mosolyogni.
Magammal hozom
visszaforduló alakodat a ház sarkáról,
integető kezed
az elhaladó villamosból.

Az érzés
jóleső biztonságát,
hogy mindig tudom,
merre talállak.

Ez a sugárút,
ez az én utam.
Itt lakom ötödik éve már. A Sugárút 55-ben.
A világból
ennyit már pontosan ismerek.
Ha bánt valami, itt megnyugszom.
Itt jövök meg mindennap estefelé.
Itt tudom leginkább,
hogy a holnapi nap
milyen megnyugtatóan
hasonló lesz a mához
s hogy mennyire
nem lesz szokatlan.

Itt semmi sem tűnik
elérhetetlenül
távolinak.

Tudom
mindennek pontosan a helyét.

Orvosi rendelő a szomszéd bérházban,
túldalton a trafik,
iskola a következő utcában.
Könyvtár két sarokkal odébb
s házunkban,
a földszinten a bolt.

A bölcsődében
elmondja Tercsi nővér, hogy fagottni tanul,
a boltpénztáros-Katóka
kötődik velem,

szomszéd-Mariska-néni
kéretlenül kínálja
a friss zöldséget, földiepret a kertből
és Icuka — a „Szivárvány” —
juttat egy-egy üveggel
a jegelt sörből.

Ők végül is mind
számon tartanak.
S ha találkozunk valahol,
köszönünk és
elképzelve együtt
a jövőt.

Igen . . . Űgy lesz
természetesen!

Először is a madarak.
aztán az első autóbusz.
Aztán a kalapálás örökös lármája.
S végül a ktsz bádogteteje fölött
kajánul fölkel
a Nap.

Csiripolnak az
ébredtőórák,
á-á-ásítózás mindenfelé.
S asszonyok hangja,
akik mindig, mindenütt siettetik
tébláboló embereiket,
zsírpirosba uzsonnát pakolnak,
lekefélik hátul a kabátot
„elől te is le tudod . . .”
s az ajtóban pedig „jó légy!”
s hozzátesszik: „vigyázz magadra
és siess haza nagyon! . . .”
Mindannyian
és• mindig
ugyanazt.

Hát holnap is így zeng
nyilván ez a reggeli kórus,
ez a munkát és napot
ébredtő melódia.

S majd elindulok én is,
végig a sugárúton,
a téren jobbra és tovább.

Egy pár női cipővel bibelődik
épp a kerekded-kis suszter,
szedik a hársfavirágot,
az első gyógyszert most adták ki a patikában,

az új fal tíz sor téglával magasabb már
s milyen csinos lány az a barna hajú.
A hentesüzlet előtt ma is sorban állnak,
tétova túsarkok kopognak
az Egyetem utca macskakövein,
a kispostán cseng a telefon,
csomagok garmadája nő,
levelek jönnek-mennek.

Ablakban könyököl a vörös borbély
s az arra haladó férfiakat gusztálja,
míg titkos szerelmesek
egymás kezét-lelkét simogatják
az „ittjöllehetbújni” cukrászdában.
Ráér a nyugalmazott körzeti orvos sétálni,
hát minden reggel megnézi, aznap
milyen lesz az idő és egyebek;
Ekkorra kisült már a zsemle, a kifli
a gőzpárás-lélegzetű sütődében.
Szemközt pedig kitartóan
és hamisan harsog nap mint nap
egy nekivadult és tehetségtelen
trombita.

Toronydaru kaszál a sarkon,
ezüstkéek sudár forgalmi rendőr,
mintha az utat mutatná.

És ez már a tér.

Fák, virágok, villamosok, találkozásaink tere
s visszanezve milyen messzire ellátni innen,
végig az úton.

Az én Sugárutamon,
amely egyenes és tiszta.
Megszokott-biztonságosan
tiszta és egyenes.

VÁRKONYI ANIKÓ

Ó, ÉLETEM!

Ó, életem, virág
Te nyíló
táruló értelem

Micsoda örök versezet
ritmusa ez a
parttalan csobogó öröm

S milyen egyetlen
frissen remegő
szírom a szó:
végtelen lüktet rajta át.

Énekkel teljes űr
melyből a forma
megérti önmagát.